

V. kongres KPJ je izrazil zaupanje vodstvu nove Jugoslavije

V. kongres KP Jugoslavije je izdal v zvezi z nesoglasjem med CK KPJ in CK Vsevezne Komunistične Partije (boljševikov) ter pozneje tudi Informacijskim birojem Komunističnih partij, resolucijo, ki vsebuje pet točk in ki v celoti odobrava stališče CK KPJ v zvezi z obtožbami CK VKP(b) in Informbiroja, ki so jo delegati soglasno in z burnim vzklikanjem maršalu Titu sprejeli.

V. kongres ugotavlja, da niso točne trditve, da CK KPJ vodi Jugoslavijo k postopnemu podrejanju imperialističnim državam in da jo izpreminja v buržoazno državo; prav tako so netočne trditve, da se v Jugoslaviji krepi kapitalizem in da se KPJ izpreminja v ilegalno sektaško-birokratsko kulaško partijo z vojaško disciplino, ki se utaplja v Ljudski fronti. Točno pa je, da vodi CK KPJ Jugoslavijo k vsestranski krepitvi njene neodvisnosti od imperialistov in h krepitvi socializma — s tem pa tudi h krepitvi splošne demokratske fronte, točno je, da se v Jugoslaviji krepi socializem in vodi dosledna borba za izpodiranje kapitalističnih elementov, točno je, da je KPJ legalno vladajoča Partija, ki vodi Ljudsko fronto. Zlasti je težka, netočna in nepravilna obtožba, da vodstvo KPJ vodi protisovjetsko politiko in da podcenjuje vlogo Rdeče armade v

vojni na splošno, v pomoči Jugoslaviji posebej, in podobno. Točno pa je, da se v omenjenih kritikah, zlasti pa v kampa-nji, ki je nastala po resoluciji Informbiroja o stanju KPJ, nepravilno ocenjuje in podcenjuje naša narodnoosvobodilna borba.

Glede na vse to ugotavlja V. kongres KPJ, da CK KPJ ni opustil nauka marksizma-leninizma v konkretnih pogojih Jugoslavije.

V. kongres KPJ ugotavlja, da je ostala KPJ in njeno vodstvo v vsem zvesta načelom mednarodne proletarske solidarnosti in enotnosti protimperialistične demokratične fronte in je mnenja, da mora CK KPJ storiti vse, da se odpravi nesoglasja s CK VKP(b). V. kongres končno ugotavlja, da se KPJ ni izključila iz Informbiroja s tem, ker ni sodelovala na zadnjem zasedanju Informbiroja, in je mnenja, da bi po odpravi nesoglasij med CK KPJ in CK VKP(b) odpadel tudi ta razlog za njeno nesodelovanje v Informacijskem biroju.

V. kongres so zaključili z izvolitvijo novega Centralnega komiteja KP Jugoslavije. Glasovanje je bilo tajno. Za člane CK KP Jugoslavije je bilo izvoljenih 63 tovarišev, od teh 28 delavcev, 2 kmeta in 33 intelektualcev, od katerih je 24 poklicnih revolucionarjev, ki

so že dolga leta člani Partije. Povprečno članstvo v Partiji znaša 16 let. Za kandidate CK KP Jugoslavije je bilo izvoljenih 42 tovarišev in to: 13 delavcev, 3 kmetje in 26 intelektualcev. Povprečno članstvo v Partiji znaša 13,5 let.

Tovariš maršal Tito se je v imenu nove izvoljenega Centralnega komiteja zahvalil delegatom za zaupanje, ki so ga izrazili novemu vodstvu Komunistične partije Jugoslavije.

Dejal je med drugim:

»Ta enotnost, ki je bila na našem kongresu izražena, enotnost, ki je še ne pomnimo v zgodovini naše Partije, je poročstvo, da bo naša Partija hodila s še močnejšimi koraki naprej tako glede svojega lastnega razvoja, kakor tudi glede izgraditve naše nove socialistične domovine.

Jaz vas, tovariši in tovarišice, opozarjam, da smo v težkem položaju, v težki dobi. Naša Partija je postavljena pred veliko preizkušnjo in samo če bomo ohranili veliko budnost, enotnost in monolitnost v naši Partiji, če ne bomo izgubili živcev, bo naša zmaga zagotovljena.

Naj živi Komunistična partija Jugoslavije!

Naj živi velika Sovjetska zveza na čelu z genialnim Stalinom!

Jugoslavija je v taboru naprednih sil

Podpredsednik vlade FLRJ tov. Edvard Kardelj je v svojem referatu »KPJ v borbi za novo Jugoslavijo, za ljudsko oblast in socializem«, ki ga je imel na V. kongresu KPJ, med drugim dejal:

Najvažnejše je dejstvo, da vsa naša dolgotrajna praksa in borba naše Partije pred vojno, posebno pa od 22. junija 1941 pa do danes, popolnoma jasno kažejo, da naša Partija pod vodstvom tovariša Tita nikoli ni vodila politike, ki bi imela kakršno koli zvezo z vsebinsko domnevnih protisovjetskih izjav, za katere nas obtožujejo. Ali si je mogoče zamisliti, da daje vodstvo Partije v naših pogojih med štirimi stenami protisovjetske in celo kontrarevolucionarne izjave, da pa hkrati praktično izvaja in celo določa politiko najaktivnejšega sodelovanja in podpore politiki in borbi Sovjetske zveze kot vodilne sile fronte demokracije in socializma. Ali si je mogoče zamisliti, da sklepa ljudskim množicam za hrbtno skrivne pogodbe z imperialisti in reakcijo, hkrati pa javno poziva na neizprosno borbo proti reakcionarnim silam razbitega kapitalizma, v borbi za izgradnjo socializma? Ne, to ni mogoče. Sleherni od vas ve, da po takšni poti ne bi nikoli mogla iti naša Partija in naši vodilni kadri s tovarišem Titom na čelu, ki so to Partijo usposobili za vodilno vlogo v narodnoosvobodilnem uporu in ljudski revoluciji, tisti, ki so v tej revoluciji na čelu Partije vodili delavski razred in delovno ljudstvo do zmage, odvzeli oblast kapitalistom in postavili oblast delovnega ljudstva z delavskim razredom na čelu, tisti, ki so na čelu Partije vodili in vodijo borbo za uničenje odpora izkoriščevalcev in za zgradnjo socializma. Ali si je mogoče misliti, da bi se mogla takšna Partija in takšno njeno vodstvo spremeniti v nekaj popolnoma nasprotnega, namreč v kulaško in kapitalistično stranko, v agenturo imperializma, v obnovitelje kapitalizma v naši državi, v sovražnike Sovjetske zveze in sovražnike mednarodnega de-

lavskega gibanja ter vseh protimperialističnih sil?

Ker naša Partija in njeno vodstvo nista takšne politike nikoli vodila niti bi je mogla voditi, in pa ker vodstvo naše Partije take »napake« — če bi tudi dejansko bila, ne more smatrati za napako, temveč za kontrarevolucijo, zato niti naša Partija niti njen CK nista mogla priznati, da bi bile te obtožbe resnične.

Naša Partija se je vzgajala v dolgotletni in trdi šoli revolucionarnega in narodnoosvobodilnega upora, šolala se je na izkušnjah boljševikov in se učila od tovariša Stalina, naj vedno stopi na načelno pozicijo, in zato tudi naše vodstvo ni moglo priznati »napake«, ki jih kot takih ni v politični liniji naše Partije.

Podal se bom v nevarnost, da bi me navedli kot dokaz oholosti našega vodstva, vendar trdim, da je prav naša Partija od osvoboditve pa do danes s svojo pravilno nacionalno politiko in načelnim odporom zoper vse nacionalistične pojave mnogo pripomogla v borbi proti nacionalističnim tendencam v nekaterih Kompartijah, katerih tisk nas danes najglasneje napada kot nacionaliste. Jasno je, da ta tisk dela to zato, da bi opravičil nacionalizem pri sebi.

Akcija, ki jo je sprožil Informbiro, ne more spremeniti osnovnega dejstva, da pripada naša socialistična država socialističnemu taboru na čelu z ZSSR.

Globoko smo prepričani, da ZSSR in države ljudske demokracije, kakor tudi mednarodno delavsko protimperialistično gibanje morajo podpreti državo socialistične izgradnje, ki jo napadajo sovražniki socializma. Če tega ne bi storili, bi pomenilo, da izročajo tako državo imperialističnemu pritisku. Tako ravnanje bi gotovo prav v nobenem primeru ne imelo nobene zveze z internacionalizmom.

Seveda, vsi sovražniki demokracije, napredka in socializma, so se zelo razveselili naših razprtij s CK VKP(b) in

ostalimi Komunističnimi partijami v Informbiroju. Nam očitajo, da nas je reakcija po svetu hvalila. Tistim, ki nam to očitajo, lahko povemo, da je nasprotno v naši deželi vsa reakcija navdušeno pozdravila resolucijo Informbiroja — skupaj z vsemi preizkušenimi sovražniki ZSSR in da se skušajo zdaj z njo v roki vojskovati proti naši ljudski oblasti kapitalistični elementi in ostanki reakcije, seveda, ne zato, ker so boljše graditelji socializma kakor mi, namreč zato, ker upajo, da bodo s tem razbili enotnost naše Partije in naše dežele v borbi za socialistično zgraditev na enak način, kakor mednarodna reakcija upa, da bo z raznimi oblikami svoje kampanje prilila olja v ogenj in razbila enotnost protimperialističnih sil. Toda veselje naše reakcije spričo resolucije Informbiroja je bilo za naše delovne množice samo po sebi dovolj močan signal, da se ne smemo dati desorientirati, marveč, da moramo še bolj budno stati na straži revolucionarnih pridobitev in da moramo še tesneje strniti svoje vrste okrog Partije. Reakcionarne nade tujih imperialističnih klik so seveda prav tako prazne, kakor so prazne nade naše notranje reakcije, da se bo razbila enotnost našega delavskega razreda in naših delovnih množic v borbi za socializem.

Leto 1947 pomeni važno prelomnico v nadaljnjem razvoju Jugoslavije, na njeni poti v socializem — je nadaljeval tov. Edvard Kardelj. V aprilu 1947. leta je sprejela Ljudska skupščina FLRJ prvi petletni plan razvoja narodnega gospodarstva FLRJ, ki so ga sprejele ljudske množice kot svoj najposrednejši akcijski program in se lotile njegovega uresničevanja z enakim navdušenjem, s kakršnim so šle v borbo za osvoboditev dežele izpod tujih fašističnih okupatorjev.

Nato je omenil poskuse reakcije, domače in tuje, ki si je prizadevala, da minira uresničenje petletnega plana in izgraditev socializma v Jugoslaviji ter

se pri tem posluževala sabotaže, diverzij, špionaže in drugih vrst podtalne borbe proti ljudstvu.

Potem je govoril o značaju in razvoju ljudske revolucije narodov Jugoslavije in poudaril: »Nesporna vloga delavskega razreda in Komunistične partije v ljudski oblasti kot osnovni faktor zagotavlja socialistični razvoj v naši deželi. Ni naključje, da so reakcionarni elementi svojo ost naperili predvsem prav proti liniji. Mi smo za Ljudsko fronto, mi smo za ljudsko oblast, so govorili po osvoboditvi, toda — brez Komunistične partije ali vsaj — brez njene vodilne vloge. Naša Partija je vse te sovražnikove napade odbijala, predvsem po zaslugi svoje povezanosti z delovnimi množicami in zaradi tega, ker je delavski razred skupaj z drugimi delovnimi ljudmi vzel krepko ključne pozicije državne oblasti v svoje roke. Bistvo meščanske demokracije je bilo vselej, da je bila oblika razredne diktature buržoazije. Naša ljudska demokracija je prav tako razredna vladavina toda takšna razredna vladavina, ki brani interese ogromne večine našega ljudstva, to je delovnih množic mest in vasi. Nesporna vodilna vloga delavskega razreda in Kompartije v nji spreminja ljudsko oblast v orodje socialističnega razvoja v naši deželi. V tem smislu imamo torej prav, ko pravimo, da je naša ljudska demokracija oblika socialistične demokracije in da bo postajala čedalje globlja in širša hkrati z zmaganjem socializma.

Rad bi naglasil nekaj činiteljev, ki so omogočili ustvaritev široke, trdne množične podlage, na katero se naslanja ljudska oblast v naši deželi.

Ni dvoma, da je najvažnejši činitelj v tem pogledu samo dejstvo obstoja Sovjetske zveze in njena zmagovita zgraditev socializma v treh desetletjih. ZSSR ni samo najmočnejša opora socialističnega razvoja temveč tudi s svojim razvojem in svojimi zmagami praktično uči milijone ljudi po vsem svetu, razbija v praksi klevete proti komunizmu, razbija strah pred komunizmom, kaže prednost socialistične družbe pred kapitalistično družbo.

Nepremagljiva sila Sovjetske armade, uspešno premaganje strašnih bremen vojne, ki jih je moralo prenesti sovjetsko ljudstvo, zbrano ob svoji Partiji in tovarišu Stalinu in živa zavest slehernega našega delovnega človeka, da sta bila borba in zmaga Sovjetske zveze in njegove armade prvi in odločilni činitelj zmage narodov Jugoslavije v njihovi borbi za narodno neodvisnost — vse to je v ogromni meri pomagalo naši Partiji, da je med ljudskimi množicami razbila bojazen, ki je bila rezultat dolgoletne obrekovalne dejavnosti reakcionarnih sil, v borbi proti delavskemu razredu in Komunistični partiji.

Na drugi strani je postal nadaljnji razvoj splošne krize kapitalističnega sistema očitnejši širokim ljudskim množicam. Lažjademokratična krinka kapitalistične vladavine se je silno kompromitirala.

Ko je naša Partija vodila ljudske množice pri odpravljanju starega aparata oblasti in izgradnji nove ljudske oblasti, se je posluževala temeljnih marksistično-leninističnih načel glede države in revolucije, prav tako pa bogatih izkušenj in razvoja in dela sovjetske oblasti v ZSSR. Temeljni principi izgradnje naše ljudske oblasti — to so

Po naši zemlji

Protislovenska politika cerkvene oblasti na Koroškem

Svojo nenaklonjenost napram kor. Slovincem je pokazal škofijski ordinariat v Celovcu posebno s svojo zlonamerno zahtevo po odstranitvi napisu s partizanskega spomenika v Št. Rupertu pri Velikovcu. Toda to ni bilo prvič, da bi cerkvena oblast na Koroškem povsem javno nastopila proti slovenskemu ljudstvu na Koroškem. Že ob nešteti prilikah je škofijski ordinariat pokazal svojo mržnjo do koroških Slovencev. Naj omenimo samo dejstvo, ko je škofijsko 14. aprila 1946. leta prepovedalo spominsko mašo za žrtve fašizma. Svojo mržnjo je izrazilo v prepovedi, s katero je zabranilo slovenskim duhovnikom opravljanje cerkvenih obredov pri odkrivanju spominskih plošč, ki jih je antifašistično prebivalstvo Slovenske Koroške postavilo v spomin svojim najboljšim sinovom, ki so žrtvovali svoja mlada življenja za osvoboditev lastnega naroda in vseh zatiranih narodov, in ki so padli v krvavi borbi proti fašizmu.

Nešetokrat je slovensko prebivalstvo na Koroškem protestiralo proti tej nezaslišani zahtevi škofijskega ordinariata. 14. julija pa se je pri škofu zglasila delegacija Zveze mladine za Slovensko Koroško, ki je predala protestno pismo ter odločno zahtevala preklic zahteve po odstranitvi napisu. Škof je ob tej priložnosti odgovarjal na način, ki je povsem značilen za protislovensko politiko cerkvene oblasti. Že kar v začetku je naglasil, da se beseda »fašizem« na spomeniku izrablja v politične namene. Pri tem je popolnoma pozabil ali pa vedoma prezrl dejstvo, da se nahaja na pokopališčih širom Koroške še nešteto nacističnih znakov in simbolov, ki so dejansko izrabljanje verskih čustev v politične namene. Ker je škof optimist — kakor je sam naglasil v razgovoru — se bo po njegovem mnenju že vse uredilo, samo da se odstrani napis s spomenika, ker baje moti mir na pokopališču. Seveda nam je povsem jasno, kako »optimistično« gleda škof to zadevo. Po njegovih lastnih besedah lahko povzamemo, da narodnoosvobodilna borba slovenskega naroda za njega nima nobenega pomena, ker je bilo po njegovem mnenju koroško vprašanje rešeno že leta 1920 s krivičnim plebiscitom.

Za nas koroške Slovence pa je pomen NOB povsem drugačen. Z orožjem v roki smo glasovali za združitev z matičnim narodom. Žrtve ki smo jih doprinesli v borbi proti fašizmu, so nam porok, da bomo dosegli vse naše pravice, našo popolno svobodo in enakopravnost. S poti borbe, ki jo vodimo še naprej za osvoboditev slovenskega ljudstva na Koroškem, nas ne more zavesti »optimistični« škof, še manj pa vse prizadevanje

koroških šovinistov, ki so se zbrali v zakrinkani neofašistični organizaciji BHS-a.

Nenaklonjenost cerkvene oblasti napram koroškim Slovincem se pa ne izraža samo v nezaslišani zahtevi po odstranitvi napisu. Že večkrat smo poročali o zapostavljanju slovenskega jezika pri verskih obredih in v cerkvi. Isto škofijsko se na eni strani zgraža nad besedo fašizem, na drugi strani pa nima nobenih pomislekov zaradi ponemčevanja slovenskih župnij. Škofijski ordinariat načrtno nastavlja nemške duhovnike na farah, v katerih je prebivalstvo pretežno slovensko. Pri tem se ozira na zahteve ene ali dveh priseljenih nemških družin, ne pa na upravičene zahteve slovenskega prebivalstva. Škofijski ordinariat v svojem zagovoru že sam priznava, da so na nekaterih slovenskih župnijah duhovniki, ki ne obvladajo slovenskega jezika.

Da je v teh župnijah bogoslužni jezik in verouk v šoli nemški, pač ni treba dokazovati, ker nas o tem prepriča stanje v župnijah kot so Št. Jurij na Vinogradih, Slov. Šmihel, Podklošter, Št. Pavel, Borlje na Zilji, Žrelec, Št. Jakob ob cesti itd. itd.

Odločno zahtevamo slovensko gimnazijo in slovensko učiteljske

Najosnovnejša pravica naroda je, da vzgaja svojo mladino v materinščini in v narodnem duhu. Koroški Slovinci se že desetletja borimo za slovenske šole na Koroškem, v katerih bi našo mladino vzgajali slovenski učitelji v zavedne in predane Slovence. V narodnoosvobodilni borbi, ko se je slovenski narod na Koroškem boril skupno z bratskimi slovenskimi narodi in vsemi antifašističnimi in naprednimi silami proti najhujšemu sovražniku človeštva — proti nacističnemu fašizmu, smo si koroški Slovinci priborili vse naše pravice, ki jih nam pa danes spet odrekajo protiljudski in šovinistični elementi. Ponovno nam onemogočajo kulturni, politični in gospodarski razvoj, ponovno nas zatirajo isti narodni nestrpnosti, ki so nas zatirali že desetletja.

Kljub temu, da smo si našo svobodo in naše pravice priborili z orožjem v roki, nam še tri leta po zloemu fašizmu odrekajo najprimitivnejše demokratične pravice in s svojo staro taktiko zavlačevanja onemogočajo uresničitev naših upravičenih zahtev. Slovenska prosvetna zveza je kot zastopnica kulturnih interesov koroških Slovencev že večkrat vložila zahtevo po otvoritvi slovenske gimnazije in slovenskega učiteljskega

Toda to načrtno ponemčevanje škofijsstvu ne zadostuje. Po mnenju škofijskega ordinariata in v prvi vrsti po mnenju generalnega vikarja dr. Kadrasa bi se morali starši slovenskih otrok izrecno izjaviti, če hočejo slovenski verouk za svoje otroke. Ta gospod se hoče posluževati istih »povpraševanj staršev«, ki se jih poslužuje deželni šolski svet pri sabotiranju otvoritve slovenskih šol na Koroškem in ki so nam vsem predobro znane. Tako najdejo pristranski šovinistični duhovniki, ki zlorabljajo verouk v svrhu nasilnega ponemčevanja slovenskih otrok, popolno zasombo pri škofijsstvu. Kakšne sadove rodi ta protislovenska politika, nam kaže stanje v slovenskih farah, kakor so Št. Tomaž in druge, kjer je bogoslužni jezik in verouk v šoli popolnoma nemški, ali v popolnoma slovenski župniji Galiciji, kjer morajo starši izrecno zahtevati, če hočejo poučevanje verouka svojih otrok v materinskem jeziku.

Z ozirom na to, da cerkvene oblasti nimajo nobenih pomislekov proti preizkušnim metodam potujčevanja in da se jih celo same poslužujejo, je koroškim Slovincem tudi razumljivo, zakaj jih beseda »fašizem« bode v oči.

Celovcu. Toda do danes je ministrstvo za pouk znalo z raznimi dvomljivimi in prozornimi utemeljitvami in izgovori onemogočiti uresničitev naših zahtev. Pred kratkim je poslala Slovenska prosvetna zveza ministrstvu za pouk ponovno pismo, v katerem pravi:

Slovenska prosvetna zveza kot zastopnica kulturnih interesov koroških Slovencev je že v svojih vlogah od 18. 7. 1947 in 18. 1. 1948 postavila zahtevo po otvoritvi slovenske gimnazije in slovenskega učiteljskega v Celovcu. Na vaše pismo od dne 22. 8. 47 je predložila dne 18. 9. 1947 deželnemu šolskemu svetu za Koroško tudi konkretne predloge.

Kot je bilo za pričakovati, je deželni šolski svet za Koroško preprečil uresničitev zahteve Slovenske prosvetne zveze za mahinacijo dozdevnega »povpraševanja staršev«. To dejstvo, kakor tudi zopetna nastavitve večine nacističnih učiteljev, ki so po svojih germanizatorijih metodah predobro znani našemu ljudstvu, in tako imenovanih dvojezičnih šolah Slovenske Koroške in končno istočasna odklonitev zahteve po otvoritvi slovenske kmetijske šole so novi dokazi za naše prepričanje, da se deželni šolski svet za Koroško v šolski politiki ne namerava oddaljiti od germaniza-

torskih metod, ki jih je od leta 1920 naprej praktical od vojnega zločincea Maier Kalbitscha vodeni Heimatbund.

Slovenska prosvetna zveza načelno odklanja na Koroškem oziroma koroškim Slovincem do s tega znane metode »povpraševanja staršev«, s katerim skušajo onemogočiti slovenski pouk oziroma odkloniti slovenske šolske zahteve, zlasti ker se je ravno pri zadnjem »povpraševanju« glede zahteve po slovenski srednji šoli pokazalo, da je prineslo »uradno« povpraševanje baje povsem negativen uspeh, medtem ko se je na navadno okrožnico Slovenske prosvetne zveze prijaviilo nad 50 interesentov za I. razred slovenske srednje šole v Celovcu in približno 30 mladincev za obisk srednjih šol v Sloveniji.

Zaradi tega Slovenska prosvetna zveza kot zastopnica kulturnih interesov koroških Slovencev ponovno stavi nujno zahtevo po otvoritvi slovenske gimnazije in slovenskega učiteljskega v Celovcu v pričetku novega šolskega leta. Slovenska prosvetna zveza je že v svojih prejšnjih vlogah predložila konkretne predloge in zaradi tega ne vidi nobenih težkoč za uresničenje njenih zahtev, zlasti ko gre za najprimitivnejšo demokratično pravico šolske izobrazbe v materinščini in v narodnem duhu.

KAJ ŠE DOBIMO

1000 g kruha dobimo na naslednje odrezke živilskih nakaznic 43. dodelitvene periode: 9 E, 9 Jgd, 109 E, 109 Jgd, 209 E, 209 Jgd, 309 E, 309 Jgd;

500 g bele moke na odrezke 10 E, 10 Jgd, 10 K, 10 Klk, 110 E, 110 Jgd, 110 K, 110 Klk, 210 E, 210 Jgd, 210 K, 210 Klk, 310 E, 310 Jgd, 310 K, 310 Klk, 410 E, 904 M;

1 zavoj otroškega hraniva na odrezke 14 Klst, 114 Klst, 214 Klst, 314 Klst;

150 g masti na odrezek 11 Klk;

300 g masti na odrezke 11 E, 11 Jgd, 11 K;

600 g sladkorja na odrezek 912 M;

700 g sladkorja na odrezke 12 E, 12 Jgd, 112 E, 112 Jgd, 212 E, 212 Jgd, 312 E, 312 Jgd;

800 g sladkorja na odrezke 401 E, 401 Jgd;

900 g sladkorja na odrezke 12 K, 12 Klk, 12 Klst, 112 K, 112 Klk, 112 Klst, 212 K, 212 Klk, 212 Klst, 312 K, 312 Klk, 312 Klst;

1000 g sladkorja na odrezke 401 K, 401 Klk, 401 Klst;

200 g mesa na odrezke 7 E, 7 Jgd, 107 E, 107 Jgd;

300 g mesa na odrezke 19 E, 19 Jgd, 119 E, 119 Jgd, 908 M;

500 g stročnic na odrezke 8 E, 8 Jgd, 711 S, 811 Sst;

500 g koruznega zdroba na odrezke 709 S, 713 S, 809 Sst, 830 Sst;

20 g paprike na odrezke 13 E, 13 Jgd;

2800 g krompirja na odrezke 14 E in 26 E.

Na odrezke 9 E, 9 Jgd, 109 E, 109 Jgd, 209 E, 209 Jgd, 309 E, 309 Jgd, ki se glasijo na 1000 g kruha, dobimo lahko na mesto 1000 g kruha 500 g testenin.

SPZ naznanja

V nedeljo, dne 8. avgusta ob 15. uri je v Narodnem domu v Dobrlj vasi kulturna prireditev.

Nastopijo pevci in študentje iz Jugoslavije s pestrim sporedom.

Vsi vaščani od blizu in daleč so pri srčno vabljeni.

SPD »Edinost« v Škofljah priredi v soboto, dne 7. avgusta 1948 ob 20. uri svoj redni občni zbor.

Vsi člani društva naj se ga udeležijo!

LOJZE UDE:

PONATIS IZ
»NOVEGA SVETA«

KDO JE BIL PRIPRAVLJEN BORITI SE ZA SAMOSTOJNOST AVSTRIJE?

To novo obstoji v tem, da z nacističnim prevzemom oblasti v Nemčiji borba za samostojnost Avstrije ni postala samo vprašanje usode avstrijskega naroda, temveč tudi važen faktor v borbi za mir in za napredek v Evropi (Die Kommunistische Partei zur Nationalen Frage Oesterreichs, Wien 1945, stran 5—6). Komunistična stranka je torej prva spoznala, da je mogoče dobro braniti avstrijsko samostojnost le z idejo, da so Avstrijci poseben narod. V stadiju, v katerem je nacistični imperializem nastopal v glavnem še z idejo osvoboditve in zdinjenja vseh Nemcev in s tem silno vplival na duha Avstrijcev, je mogla v ideološki zgradbi protinacističnih sil v Avstriji šele ideja avstrijske narodne samobitnosti zamašiti zadnjo in najnevarnejšo vrzel, skozi katero je vdiral nacizem.

IV.

Toda avstrijski samostojnosti so bile

zadnje ure in avstrijska komunistična stranka ni imela več časa s to miselnostjo prepojit delavstvo, desetletja vzgajano v duhu avstro-marksizma, ki je bil pangermansko nacionalističen in v borbi proti fašizmu brez revolucionarne doslednosti. Težave ilegale in mednarodno-politični položaj so po svoje prispevali, da komunistična stranka ni pritegnila večjega števila delavcev in da se v kritičnih mesecih leta 1938 tako tudi iz delavskih vrst ni pojavilo odločnejše borbeno gibanje za avstrijsko samostojnost.

Tako se je zgodilo, da se je avstrijski odpor proti Hitlerjevi Nemčiji v teh zadnjih dneh pokazal le v nekaj protestnih zborovanjih in demonstracijah. Priča Otto Horn, organizacijski voditelj ilegalnega svobodnega strokovnega gibanja, član razširjenega sekretariata komunistične stranke, pravi takole: »11. 3,

ves dan, so bile demonstracije, ki so bile tolerirane, dokler ni Schuschnigg odstopil; ko pa je dobil Seyss-Inquart aparat v roke, je nastopila zoper demonstrante avstrijska policija« (stran 228). To so bili neredi, ki jih je razglašal tedaj v svet nemški radio, ki je hotel s temi poročili ustvariti opravičilo za telegram avstrijske vlade, naročen od Göring, da naj nemška vojska vkoraka v Avstrijo. Ko je Göring zahteval od Seyss-Inquarta telegram s tem pozivom, je telefoniral Kepplerju Wilhelmu, nemškemu državnemu sekretarju, ki je ta čas bil na Dunaju in prav za prav vodil prevzem oblasti po nacistih: »Provizorična avstrijska vlada, ki po demisiiji Schuschniggove vlade vidi svojo nalogo v tem, da upostavi v Avstriji red in mir itd., naj telegrafično zaprosi nemško vlado za pomoč nemške vojske.« Keppler mu je mogel odgovoriti le: »Po cestah marširajo SA in SS- oddelki in je zelo mirno« (str. 464). Avstrijski nacisti so mogli opraviti popolnoma sami in niso pri prevzemu oblasti naleteli niti na najmanjši odpor. Nemške vojske niso potrebovali, Seyss-Inquart pa je seveda kljub temu pristal, naj se smatra kakor da je telegram že odposlan. Za zunanji svet je bilo to potrebno. (Dalje)

Kmečko prebivalstvo in delavci!

V nedeljo 8. avgusta 1948 vsi k

JESENIKU V LIPO

na

dan kmečkega dela

s

tekmo kosev in strojno žetvijo

Na sporedu so še nastopi tamburašev in pevcev in šaljni prizori. Kot zaključek ljudski ples.

Pričetek ob 3. uri popoldne.

K obilni udeležbi vabi

Kmečka zveza za Slov. Koroško

